

Когато другаркитѣ ѝ се кжпѣха, тя се отдѣли отъ тѣхъ и, безъ нѣкой да я види, отиде та се заврѣ въ скалитѣ на носа. Тя и другъ пжтъ се дѣлеше отъ другари, защото бѣше горда и самотна. Гледаше да остане сама и нѣщо си мислѣше.

И този пжтъ тя се заврѣ на саме, па почна да мисли, да мечтае, да си въображава. . . Тя не аре-

Какъ Евдокия вижда въ морето сребърна пжтека.

сваше никого и говореше сама на себе си: ще избѣгамъ въ нѣкое царство, дето хората сж богати и тамъ ще се ожения за нѣкой князь — царски синъ. Искамъ да живѣя разкошно въ чудно облѣкло, съ каляски и робини, въ дворецъ и градини.

Така тя се унесе въ мисли блѣнове, та не забележи, че деньтъ мина. Настъпи вечеръ и блѣдната месечина замѣсти животворното слънце. Тя гледаше,